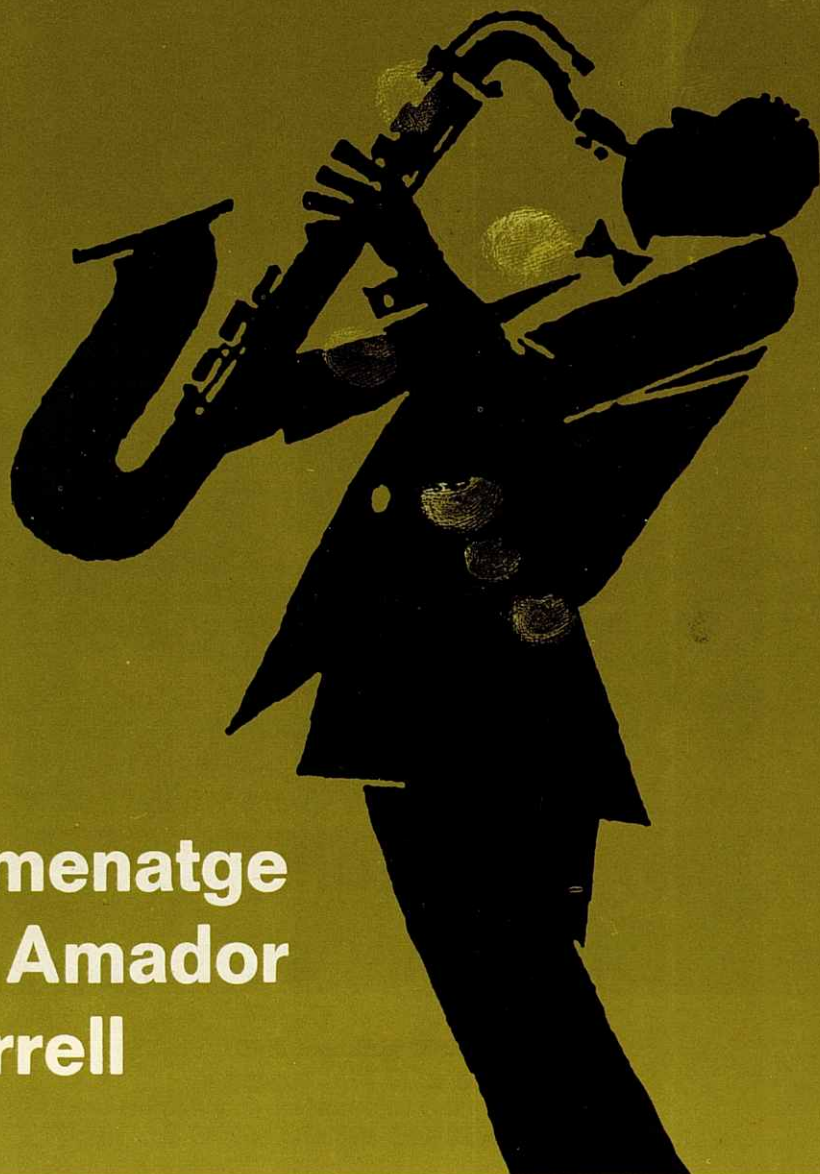

Núm. 48

Abril 1990

Edita: Jazz Club Granollers

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**Homenatge
a l'Amador
Garrell**

OLIVER JONES TRIO

Oliver Jones, piano

El 1934 va néixer a Montreal, Canadà, és una de les revelacions dels anys 80. Als dos anys, per les condicions innates per a la música, als dos anys era capaç de compondre cançons simples i als cinc donà el primer concert. Estudià dotze anys piano i composició amb la llegendària Daisy Peterson-Sweeny. Com a director musical del «Kenny Hamilton Show», el 1963 actuà 17 anys a Puerto Rico. Retornà, el 1980 a Montreal en pocs anys Canadà, els Estats Units i Europa, descobriren a aquest prodigiós pianista. Unànimament la crítica ha manifestat que OLIVER JONES és dels més complets especialista del piano-jazz comparable a la categoria d'Art Tatum, Oscar Peterson o Errol Garner. Precisament aquests tres pianistes l'han ajudat a definir l'estil, per altra part original, Jones té la tècnica del primer, el perfeccionisme del segon i el lirisme extravertit del tercer. Actualment està meravellant als aficionats dels tres continents.

DIA 20 D'ABRIL, A LES 8 DEL VESPRE

Alvin Queen, bateria

Està considerat el bateria complert de la seva generació per la potència i facilitat percussionista. Dotat de tècnica sorprenent, d'una brillantesa en la sonoritat dels plats, de potència no renyida amb la suavitat i del domini de les dinàmiques. ALVIN QUENN ha està motejat com «The monster» (el monstre). Nasqué a New York el 1950, als vuit anys a la sortida del col·legi netejava sabates per poder pagar-se les primeres lliçons amb Art Blakey, Philly Joe Jones i Elvin Jones. Als 12 reemplaçava a Elvin en els assaigs de «John Coltrane Quartet». Visità Europa, el 1970 on resideix des del 1979. Fundador de la companyia de discs «Nilva Records». Per la seva versalitat es pot integrar a qualsevol formació jazzística.

ca. Ha treballat amb Al Cohn, John Collins, Mercer Ellington, Art Farmer, Budý de Franco,

Milt Jackson, George Coleman, Zoot Sims, Phillip Catherine, Hank Jones...

Reggie Johnson, baix

Nascut a Owensboro, Kentucky, el 1940, amb el trombó s'inicià en l'activitat musical. El 1961, canvià el trombó pel contrabaix, col·laborant amb avantguardistes com Bill Barron i Archie Shepp. Després el 64 i 65 tocà amb Bill Dixon, Sun Ra... i més endavant es juntà a Jazz Messengers de Art Blakey. Durant vuit anys estigué amb el guitarrista Kenny Burrell. A la mort de Charlie Mingus ocupà com a baix, en el seu batejat amb el nom: Mingus Dynasty. Té una discografia abundosa i important.

REGGIE JOHNSON, avui, és un dels baixistes contemporanis amb més sentit del «tempo» i amb ampli so. Excel·lent solista considerat un «clàssic» com Oscar Pettiford o Ray Brow. També ha dissenyat contrabaixos «portàtils» de força acceptació per la seva lleugeresa i petit volum sense perdre la sonoritat pròpia del contrabaix.

Amador Garrell vist pel seu germà Josep

Semblança musical

Possiblement els novells socis, els lectors del Butlletí i els granollerins que segueixen la constant innovació de la Música de Jazz s'hauran sorprès que en l'actual segona etapa històrica del Jazz Club, sorgida a rel de commemorar els 50 anys d'edat, es porti a terme la bona pensada de ressaltar la personalitat d'un dels seus fundadors: Amador Garrell i Soto.

Granollerí etiquetat com a dibuixant, pintor, dissenyador gràfic, músic d'orquestra de ballables, de concerts de música clàssica, fins i tot, de jam sessions, d'escriptor aficionat, de ser un home de tertúlia de cafè i de tertúlia casolana per a comentar tota mena d'esdeveniments de la població, del país i també de can Barça.

Garrell descendeix d'una coneguda i nombrosa família granollerina, propulsora d'esdeveniments que han col·laborat a la configuració de la capital del Vallès Oriental que, avui, són història de la Ciutat de la Pedra de l'Encant.

Abans d'iniciar la comanda, difícil, d'escripturar l'Acta Notarial de la vida i miracles de l'Amador, com així molts el coneixen i l'anomenen, no estarà de menys una adequada i breu pinzellada genealògica dels familiars que han influenciat, sens dubte, a cisellar el privilegiat temperament en la seva obra artística i musical que justifica la decisió dels companys de Jazz Club.

Consignarem que el seu avi, l'Esteve Garrell, es passà la vida lluitant —pacíficament— en els àmbits socials, polítics i culturals de finals de segle i també lluità intensament per fer créixer la nombrosa prole de dues noies i set vailets que seguiren les petjades de l'Avi Garrell qui tingué la fal·lera d'escriure poesia, teatre i de practicar el periodisme, editant un dels primers periòdics locals: «El Congost», durant 18 anys, del 1884 al 1902, gesta que el motivà a fundar la primera impremta a Granollers.

El pare, també amb el nom d'Amador, segons els entesos fou un periodista, director de «La Gralla» que, entre «pitos» i flautes, setmanalment estigué

Amador Garrell vist pel seu germà Josep

present des del 1921 al gener del 1937. Com escriptor ens llegà la narració biogràfica d'Esteve Garrell: «La vida d'en Joan Gralla» (Un vilatà del segle XIX) i el llibre «Granollers vila oberta», frase darrerament divulgada com a identificació temperamental dels vells pobladors nascuts al redós de la Porxada. Participà en el desenvolupament de les societats, principalment la de La Unió Liberal, on formava part de la tertúlia de la «taula de les tres» de la tarda i del quadre escènic i la del Casino de Granollers a unes paròdies carnavalesques muntades amb els consocis de la tertúlia de la «taula del racó». També es desvetllà en esperonar els joves entremaliats que pretenien obrir-se pas. I treballant d'impressor i venent terrissa i oli féu créixer quatre noies i tres nois, un d'ells l'Amador.

La infantesa

L'Amador, avui, que ja compta 74 anys i pel seu tarannà, amics i familiars afirmen que ha perdut el temps, encara que com anirem comprovant, sembla que l'ha aprofitat força. Que podia haver-lo aprofitat un xic més?, possiblement, però llavors no seria l'Amador artista.

Nasqué, com sol dir-se, al rovell de l'ou, a la Plaça Gran, també dita de la Constitució, entre Cal Noranta-Cinc i Ca la Cotillaire, a la botiga que venien plats i olles i olis i sabons, retolada «La Pubilla del Vallès» (avui botiga Casa Font). Pensem que arribà al seu petit món, amb una solfa i pinzells sota el braç i no amb un pa de farina blanca. A les hores lliures del col·legi de La Unió Liberal, tal com els menuts de l'època, jugava a bales i balins, a baldufa, a xerranco i gepes, a cavall-fort i, a les nits, escoltava cantades dels «serenos» que portaven «xuxo» i un fanal on ell hi veia màgics colors.

També imitava l'Alcàntara, ocasionant trencadissa de vidres de la botiga del pacient veí pastisser senyor Puchades i feia sortir de polleguera a les dones de Can Poll, principalment quan la temporada dels focs de Sant Isidre, Sant Joan i Sant Pere, els petits aixecaven, en certa manera, heroicament...

Garrell, aquest món ancestral, tan simple i casolà, l'ha plasmat en dibuixos xirois i antològics que han merescut l'elogi dels nostàlgics i dels joves de les noves generacions d'aquesta època de corredisses.

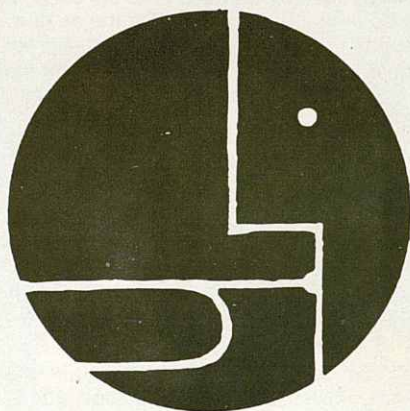
A l'escola despuntava amb les il·lustracions de collita pròpia a les llibretes i dibuixos que s'exposaven a les esperades exposicions dels finals de curs, promogudes pel seu admirat Mestre Montaña. S'inicià en la música prop del Mestre Aureli Font, director de les classes de solfeig de La Unió Liberal, qui lloà tota la vida i fins arribaren a tocar junts: mestre i alumne.

Estudià el violí amb el granollerí Joan Coll, si bé quan marxà a voltar món en un transatlàntic, els germans bessons Francesc i Ignasi Camps, violinistes granollerins que marxaren a França, li completaren la

Semblança musical - La infantesa

**Grafismes d'Amador Garrell
realitzats per Jazz Club
al llarg de cinquanta anys**

L' aventura del Jazz-Club

formació. El professor valencià Joaquim Pla, també de l'Escola Municipal de Música, li ensenyà a tocar el clarinet i saxofó i l'escollí, quan tenia disset anys, per a formar part de l'Orquestra Pla-Pey que fou famosa amb l'espectacle de la cupletista sud-americana Elena Brito. Amb aquesta orquestra, l'Amador es féu internacional, travessant el Mare Nostrum fins al Marròc francès on actuà al Casino d'Oran.

Com a curiositat anecdòtica, d'aprenent de violí tot el sant dia solia tocar la cançó «Muntanyes del Canigó» que ha estat l'obra preludi del seu singular repertori i pròleg de la trajectòria patriota, com ara sol dir-se.

Inicià la cursa musical en el modest «Quartet Calvet», format per Gilbert Fontdevila, bateria, Jacint Calvet, piano i violins Albert Cerezo i l'Amador, quan justament tenia tretze anys. Quartet que amenitzava les sessions de cinema del Casino impulsades pel bon granollerí Francesc Sagalés.

L' aventura del Jazz Club

Quan començà a portar calces llargues, talment un home, i deixà de lluir les clàssiques bates que li confeccionava l'àvia Miquela, els anys 30 es parlava, curiosament, de la música dels negres que feia furor a les llunyanes terres que, diuen, descobrí Colom. Curiositat musical per la que els joves anaven adeletrats parlant-ne i desitjaven escoltar els mífics del Jazz: Artie Shaw, Benny Goodman, Tomy i Jimmy Dorsey, els fabulosos Duke Ellington, Lionel Hampton, Glenn Miller, Count Basie... que esporàdicament els escoltaven en els discos i en films de l'època i per les orquestres d'aquells temps que s'atrevien de forma descafeïnada a interpretar les petites obres que han aconseguit la universalitat.

El 1935 juntament amb en Manel Estrada, l'hereu de Can Vacca, el barber Esteve Gorchs, en Marià Bufia, en Miquel Torrent, en Manel Marimón hereu de Can Plats i Olles, en Joan Vernet de Ca la Cotillaire, i no cal dir l'Amador, impressor i molts altres empenyeren l'aventura de formar la societat musical que batejaren amb l'atreuït nom de: JAZZ CLUB, que va resultar una de les primeríssimes en divulgar el fenomen del Jazz al nostre país.

La primera inversió va ésser la compra d'un tocadiscos per a poder escoltar la música dels espirituals encaixonats. L'aparell l'instal·laren al cèntric Cafè Comercial, on a les vesprades i fins a altes hores de la nit sonava per complaure als socis del flamant JAZZ CLUB que, a més, organitzava balls familiars i fins aconseguiren formar l'Orquestra Jazz Club que, Garrell, com a cap de colla, amb el clarinet i el saxo, interpretava exclusivament la novella música engrescadora. Recordem en Riera, contrabaix, Lluís i Víctor

Pey i Joan Sènder, saxos, Miquel Torrent, piano, Ramon Busquets i Marià Bufia, trompetes, Josep Mulet, trombó i a la bateria en Pere Molins (a) Peret Pitorra.

Els anys d'orquestra

Després de patir la nefasta tempesta de la guerra civil iniciada el 36, com que hom prohibí el terme JAZZ CLUB es reemprengué la història amb el nom del «Club de Ritmo» a la que Garrell col·laborà en l'edició d'una revista que amb voluntat desinteressada l'empenyeren l'Esteve Colomer, Manel Clot, Pere Crusellas, Joan Ventura, Josep Garrell i Soto, Pere Gispert... La revista mensual «Club de Ritmo» en aquells llunyans temps, era l'única que parlava de Jazz en tot el territori de la Pell de Brau aconseguint la nominació de «Granollers, Meca del Jazz», que hi devien ajudar els corresponents d'Europa i d'Amèrica que hi col·laboraren.

Per a guanyar-se el modis vivendi, l'Amador es dedicà a treballar d'impressor, iniciant-se en el desconegut camí que ha recorregut, del grafisme, del dibuix, de la pintura i especialment de la música. Passà per l'Orquestra Do-Mi-Sol amb el seu mestre de solfeig Aureli Font i seguidament a la constitució de l'Orquestra Selecció que un estol de granollerins formaren com un passatemp per treballar hores extres, aconseguint situar-la a primera fila del moviment orquestral de Catalunya.

Era la formació predilecta dels granollerins que en foren autèntics «fans» com ho són els «culés». La «Selecció» era escoltada a les revetlles d'estiu, que desgraciadament quasi han desaparegut i a les festes extraordinàries on no podia mancar-hi el «concert clàssic», avui, igualment s'ha perdut en el Granollers vila oberta.

A l'orquestra, alguns dels components improvisaren estrepitoses matinals com ens ho confirma el retall del Butlletí núm. 3 «Club de Ritmo»: *Siguen con verdadero interés los bailes-aperitivos que organiza la Asociación de Cinematografía Amateur de nuestro Club, todos los domingos a las 12 y media del mediodía. Actúa en dichos bailes el sexteto de la Orquesta Selección, estando de enhorabuena los «home'ns» que gustan las improvisaciones del notable sexteto. Actúan con acierto Alberto Cerezo, piano, Amador Garrell, clarinete y saxo tenor, Amador Molins, trompeta y violín, José Riera, contrabajo i José Doménech, batería...*

En el transcurs dels anys 50 va allistar-se a l'orquestra barcelonina «Leader's» que actuà al Saló Rigat, de la Plaça de Catalunya, a Madrid, Alemanya i Portugal. Cansat de voltar món, reingressà a la «Selecció» i finalment entrà en el conjunt «Pleyel». Durant aquests anys, participà en especials «jam

Il·lustració del llibre «El Sr. Joanet del Guinardó»

Semblança del dibuixant-pintor

sessions» amb el guitarrista Vicenç Vacca i en concerts de música de cambra amb les orquestres que es muntaven a l'Associació de Música, dirigides pels Mestres Lambert i Josep M.ª Ruera.

No fa molts anys, juntament amb els supervivents de la «Selecció», com quan eren joves, aconseguiren reviu-la als seus 70 anys, en un esdeveniment memorable i apoteòsic, al Casino de Granollers-Club de Ritme, nostàlgicament, retornaren les notes rítmiques de la Música de Jazz i sense escarafalls a la «Petita Orquestra» es desprengué del violí, saxo i clarinet, finalitzant l'època orquestral d'Amador Garrell qui sense pensar-ho, contribuí molt a la popular qualificació identificadora de: Granollers terra de músics.

Semblança del dibuixant-pintor

Prosseguint amb l'Acta Notarial de la vida i miracles, que forçosament té dues cares ben diferents: la musical i la del dibuixant i pintor de quadres. Com hem dit l'Amador, dona la impressió que nasqué amb llapis i pinzells sota l'aixella, sembla veritat perquè al llarg de la vida els ha tingut entre mans que, irònicament, ens atrevim dir per a dibuixar en abundància i pintar amb certa gasiveria artística, amb idiosincràsia personal que ha caracteritzar la seva obra pictòrica de, un no sé què, que els entesos i els que diuen que no en són, quasi sempre caracteritzat coincideixen davant d'un dibuix o pintura en exclamar: Això és de l'Amador Garrell!

A més de les llibretes escolars il·lustrades, als 13 anys participà en una Exposició juntament amb joves artistes, com ell, que encara alguns es troben en actiu. Vegeu quins eren: «Exposició de pintures i dibuixos a La Unió Liberal amb participació d'Hilarió Brugaroles, Ramon Granadell, Joan Pagès, Teresa Bassa, Josefa Villà, Amador Garrell (fill), Joan Estrada, Joan Elies, Andreu Maranges, Joan Taulats, Miquel Torrent, M. Expósito, Joan Icart, Agustí Saló, Joan Torrabadell i Miquel Villà. (La Gralla - 513).

Sovintejant amb la música, treballà a la impremta familiar en la que creà una munió de facetes artístiques que fóra curiós contemplar-les en una exposició. Destacarem les participacions de bateig i de casori, els dibuixos de nenes i nens per estampes de comunitat, inspirats i influenciats per l'artista Francesc Serra a qui admirà; els grafismes per impresos de les festes i cartells d'actes culturals i els artesanals treballs que aconseguiren primers premis en els concursos del Gremi d'Arts Gràfiques, recordem el Diploma de les Classes de Català de la Delegació d'Òmnium Cultural; els acolorits cartells del Cine-Club gravats al linòleum i la pintada de murals de les estrenes del cinema que, per la seva magnitud eren utilitzades per

a decorar la façana del «Coliseum», que els granollers mai han deixat de dir-ne «Cine Majèstic» com el primer dia, murals que solia pintar-los a la «sala triangular» del desaparegut Orfeo Granollerí.

Molts anys eren esperades l'edició de les nades que inicià amb un recull de poesies de Mossèn Cinto, en aquells temps difícils del català, eren dedicades a Joan Oliver, a les Gloses d'en Xixu l'Esteve Sarroca, a narracions de costums populars, a la simpàtica teoria de «Granollers ve de granota», de Josep Estrada i sobretot la dedicada a Carles Sindreu, amb nou il·lustracions pel llibre «El senyor Joanet del Guinardó», amb una presentació de Sempronio.

Fan història de l'Amador, els logotips de les societats: Amics de la Unió, Foto-Club Vallès, Jazz Club, Agrupació Sardanista, Cine-Club, Casino de Granollers-Club de Ritme, Joventuts Musicals Granollers, Comissió Fabra... i els dissenys gràfics dels Pregons de les Fires i Festes de l'Ascensió de Santiago Udina Martorell, de Narcís de Carreras, de José Navarro Villobre, de Carlos Font Llopart, del professor nuclear Vallbona, del poeta Jaume Llacuna, amb dibuix retrat...

També s'ha de dir que en algunes li agradà col·laborar amb els fotògrafs Pep Comas i Pere España, granollerí entusiasta en promocionar l'activitat del segon Jazz Club.

I les capçaleres dels setmanaris Comunitat Cristiana, Plaça Gran i dels butlletins L'Estendard i Jazz Club i els dibuixos de commemoracions per a les portades.

I els cartells, principalment de les Fires i Festes del 55 i 57, «1.ª Semana del Cine Español», els tres del 58: «Dia de la Provincia», «2.ª Semana del Cine Español» i «Pabellón Arte Textil» i el de l'Home dels globus que anà acompanyat de 16 cartellets dels diferents actes que, fins el conegut periodista Del Arco en féu alabances a «La Vanguardia» que fou inesperada distinció.

Ressaltarem, també, el del músic tocant la tenora que serví per a pregonar: Granollers ciutat pubilla de la sardana '76.

El del 84 quan el JAZZ CLUB commemorà els 50 anys, cartell que el presideix un lluent saxofó envoltat de roses vermelles, a la llarga llista podem incloure el primer que fou el «Dia de la Mare» i el darrer, el del simpàtic cantaire del «Granollers V Vila Claveriana».

Inesperat èxit l'aconseguí amb una Nadala que presentà al Concurs dels Magatzems Jorba, atorgant-li el primer premi davant de prop de dos milers de participants, també amb una altra Nadala fou distingit amb el Premi Boul-Mich.

Ens ve al record una infinitat de grafismes com el

Il·lustracions - Premis - Cartells...

de la Trobada de Corals Infantils de Catalunya, amb les il·lustracions del conte «L'aucell daurat», de Núria Albó, cantat per prop de dos mil nens dirigits per l'Oriol Martorell. L'atractiva publicitat de la «Selecció» en col·laboració amb F. Català-Roca. Els primers premis dels concursos d'aparadors de les botigues granollerines i el P. Maspons i Camarasa quan el Museu estava instal·lat a Can Molina. El Premi Internacional amb el logotip del certamen europeu de Grafispak...

En Garrell, dóna la impressió que ha tocat totes les tecles ja que són una troballa les seves il·lustracions de bibliografia. De les primeres anotem la del llibre editat a França pels amics exiliats del seu pare, «La festa dels Sants Metges», Premi P. Maspons i Camarasa dels Jocs Florals de Catalunya a Londres; la del poema «L'amic absent» de Pere Molins, premiat en els X Jocs Florals de la Ciutat de Granollers; les gracioses de «Granollers vila oberta», «Granollers quinze anys» i «Les figures del Pessebre de l'Ametlla del Vallès», distingides amb el Premi Gustavo Gili per ser considerat el llibre més ben editat i il·lustrat de Catalunya de l'any.

Una altra tecla que cal apuntar-li és la dels minuciosos treballs dels «diplomes-homenatge» elaborats

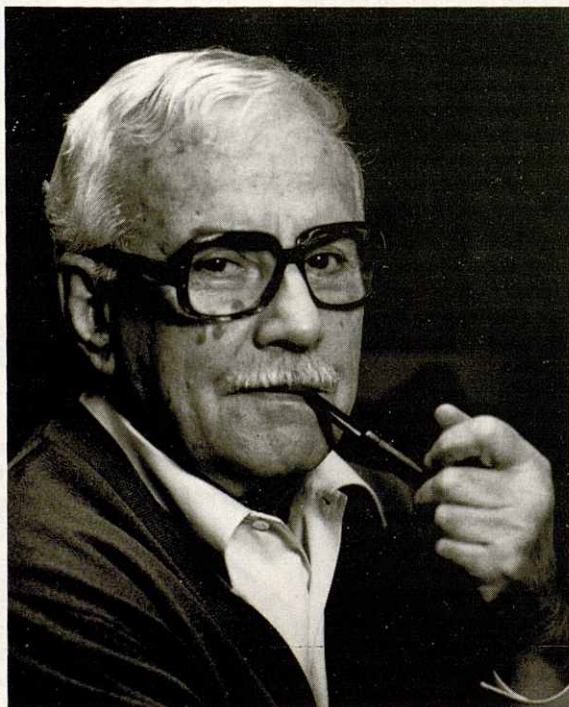
damunt paper Guarro i en pergami autèntic de pell de cabra, amb la paciència d'un xino pacient, dibuixant les orles i les lletres una per una amb la ploma de la tinta xina de tots colors.

Per acabar d'una vegada aquesta mena d'Acta Notarial hi apuntem els murals pintats als Tallers Botey i EGA i a la Clínica de Pediatria del doctor J. Lluís Arimany i que és autor del primer treball de la modalitat d'offset a la ciutat, confeccionat a la primera impremta amb laboratori a Granollers que instal·là als tallers de material elèctric del seu oncle Enric.

Hem de registrar que no ha estat artista d'exposicions perquè n'ha fet ben poques: Sabadell, Museu de Granollers, Fundació Mauri de La Garriga, a la Galeria A/B gestionada per Antoni Botey i ara de poc a la ciutat de Vic... La que recordaran molts és la de la Sala Sant Jordi de la Caixa de Catalunya, que sorprengué amb els dibuixos i pintures que recordaven l'època de la infantesa i la gran Auca de Granollers que, a més de dibuixar-la, en redactà el text dels rodolins.

Sort que no ha aprofitat el temps!...

Trombó

Música a la trompeta

Oli que figurà al Saló de Setmana del Jazz, any 1960.

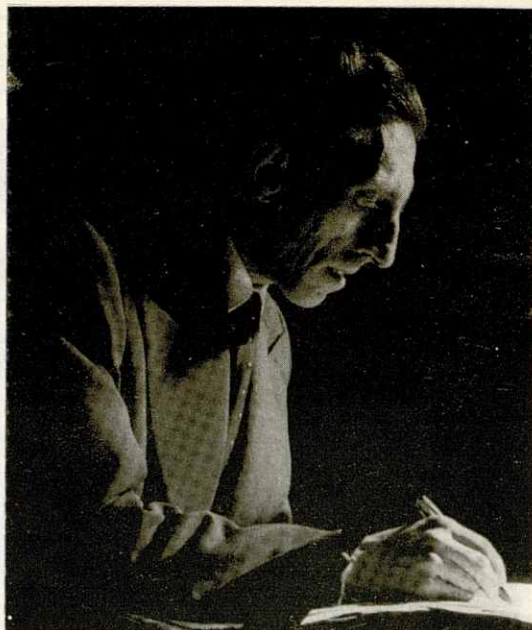
Les Orquestres de Ball

Apèndix localista (i II)

Seguint el fil de la història de les Orquestres de Ball, ara, en la seva vessant localista, acabem amb aquest article que tanca definitivament la sèrie iniciada en el nostre Butlletí per a parlar exclusivament d'una altra orquestra granollerina: la **Selecció**.

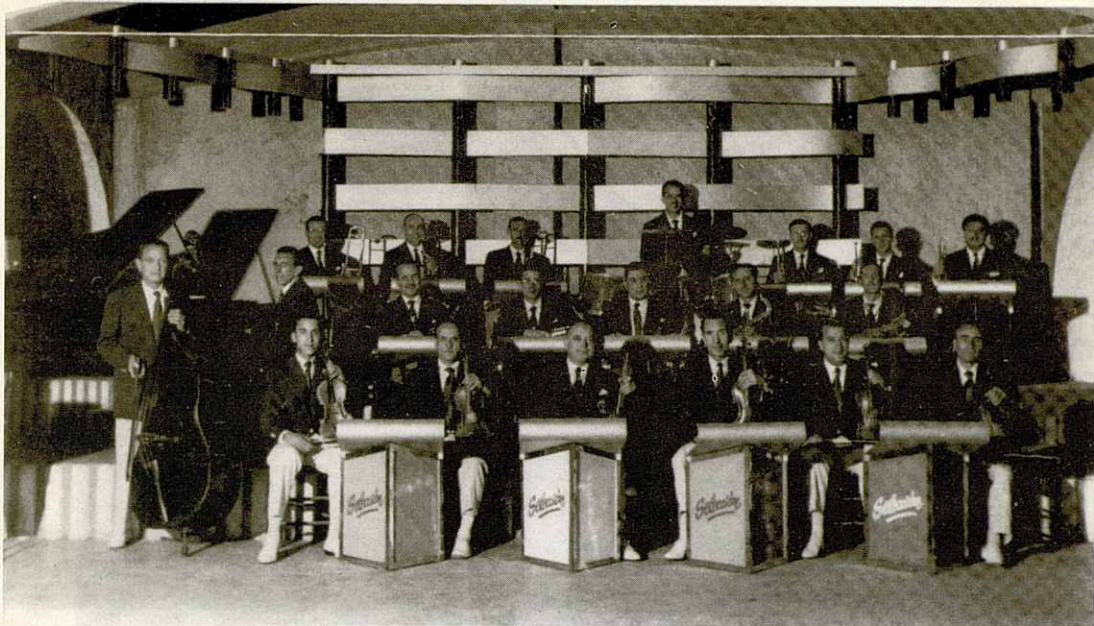
En efecte, aquesta orquestra clou el llarg període de les formacions musicals a la nostra ciutat, tan pròdiga en agrupacions dedicades a la música popular i d'entreteniment d'ençà del segle passat, com ja hem glossat en anteriors articles i que l'**Orquestra Selecció** n'és l'últim exemple a tenir en compte. D'ençà de la seva desaparició cap als anys seixanta, Granollers ja no tindria cap més orquestra d'aquestes característiques. És així, doncs, que a nivell local també s'hi manifestà el fenomen de la posta de les grans orquestres de ball, coincidint amb la resta del món. És el que succeeix arreu, inexorablement. No obstant, a Catalunya, segueixen encara algunes formacions d'aquest tipus (de 14 professors) radicades principalment a les comarques gironines, que aconsegueixen mantenir-se gràcies a la peculiaritat d'ésser formacions que tradicionalment basen llur prestigi més aviat com a cobles sardanístiques. A Granollers, però, no es així i amb la desaparició de l'**Orquestra Selecció** s'acaba el llarg període de les orquestres de ball de l'època swing (1940-1960).

La **Selecció** és fundada l'any 1944 degut a l'agru-

*El Mestre Josep M.ª Ruera
"band leader" de l'Orquestra Selecció*

pament d'uns bons professionals que resten dispersats en petits conjunts locals en aquests anys immediats a la post-guerra. Es tracta d'una autèntica selecció dels millors professors existents llavors. D'ací el seu nom. A tot el llarg d'aquesta vintena d'anys, la **Selecció** reforma periòdicament la seva estructura. Dels nou components de la primera formació arriba, a les seves acaballes, a tenir-ne vint-i-un. A la clàssica formació de "big-band" americana de catorze músics s'hi afegeix una secció de corda (violins). Naturalment, des del punt de vista de l'economia, això resulta excessiu per a les empreses que han de contractar-la oimés quan, en la davallada, comencen a sorgir les petites agrupacions, els **combos** de la nova moda, amplificats pels aparells electrònics i la microfonia imperant. D'aquesta manera s'acaba l'època daurada de les grans orquestres que desapareixen del panorama, per a sempre més, ací i a tot arreu. Més endavant es tanquen les tradicionals sales de ball que són substituïdes per la nova moda de les espaioses "discoteques", rutil·lants d'efectes lluminosos i psicodèlics que arraconen **ipso-facto** la música en viu. Ja no cal contractar músics: la música **enllaunada** pren el relleu i, per tant, les formacions orquestrals desapareixen i comencen a ésser un record. I, així, fins avui. Estem convençuts i no hi cap dubte, que l'**Orquestra Selecció** ha estat la millor de tots els temps a la nostra ciutat. Anecdòticament, hem

L'Orquestra Selecció en la seva formació de vint professors

fet el següent càlcul: per tornar a tenir una altra orquestra d'aquelles característiques avui, fóra necessari esmerçar-hi **una vintena d'anys (!)** començant des d'ara mateix per a fer-la possible, comptant que els nous possibles professors haurien d'iniciar-se en els estudis d'instruments de clarinet, flauta, trompeta, trombó, saxofon, piano i violí, contrabaix i percussió. Això, que significaria un esforç gegantí, al Granollers d'ara és gairebé impossible per la raó de que s'ha trencat la tradició de la professió musical llavors tan arrelada.

L'Orquestra Selecció arribà a ésser modèlica tècnicament i tothora és preocupada per assolir el so característic del jazz dels millors models nord-americans que ja era possible d'assimilar. En el seu repertori hi trobem els millors títols, els "hits" d'aquesta època que interpreten amb gran eficàcia i justesa.

Tot aquest esforç i entusiasme dels músics de la Selecció, des del seu començament, fou presidit per la figura d'un gran músic: el Mestre Josep M.ª Ruera. Aquesta fou la millor troballa i la que marcà el segell prestigiós de la inoblidable orquestra. Gràcies al seu "bandleader" l'Orquestra Selecció fou el que fou. Tot un encert, irrepetible. Després de tants anys, els granollerins i molta altra gent de Catalunya encara recorden amb simpatia i fins veneració el pas d'aquella famosa or-

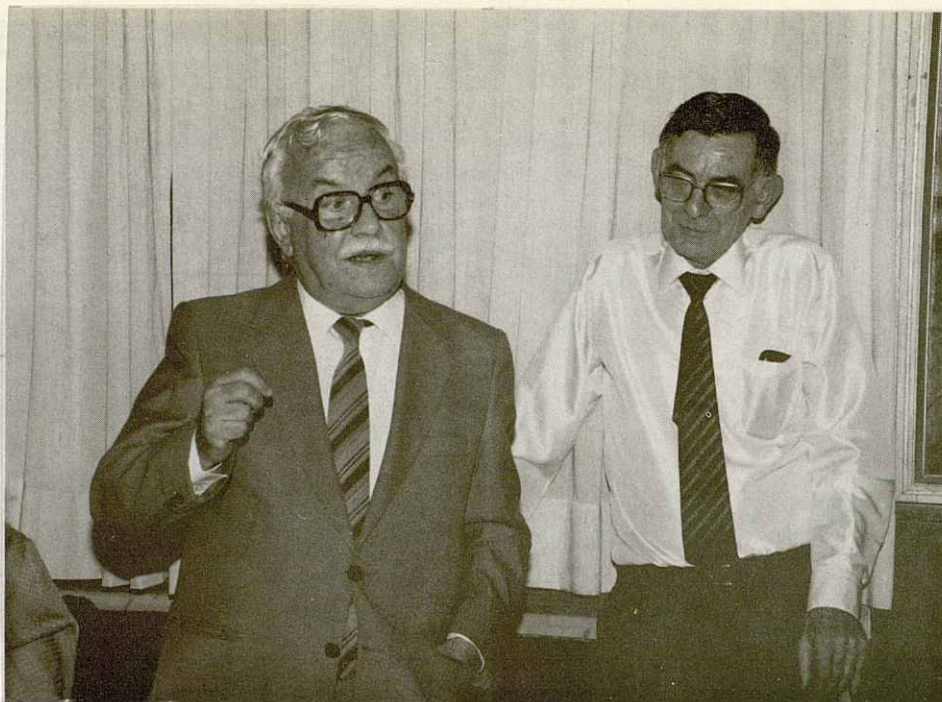
questra, orgull de la nostra ciutat.

Degut al poc espai de que disposem, se'ns fa impossible de citar els noms de tots els seus components —que van ésser molts— a tot el llarg de la seva trajectòria, però no voldriem acabar aquest article en elogi de tots ells, sense esmentar-ne alguns que, fora de l'orquestra, ajudaren molt al seu prestigi, tals com l'Antoni Ros-Marbà, en Joan Antoni Bou, l'Adolf Ventas i en Josep Valero que hi col·laboraren com a arranjadors especials. I també del trompetista granollerí Antoni Busquets que féu, molt, en els assaigs, per a estructurar les seccions i ajudar a aconseguir el secret de la sonoritat que feia que la Selecció sonés com una autèntica **big-band** innovadora al nostre país.

Amador Garrell i Soto

Heus ací alguns dels temes més jazzístics, entre d'altres, que interpretava l'Orquestra Selecció i que avui encara recordem:

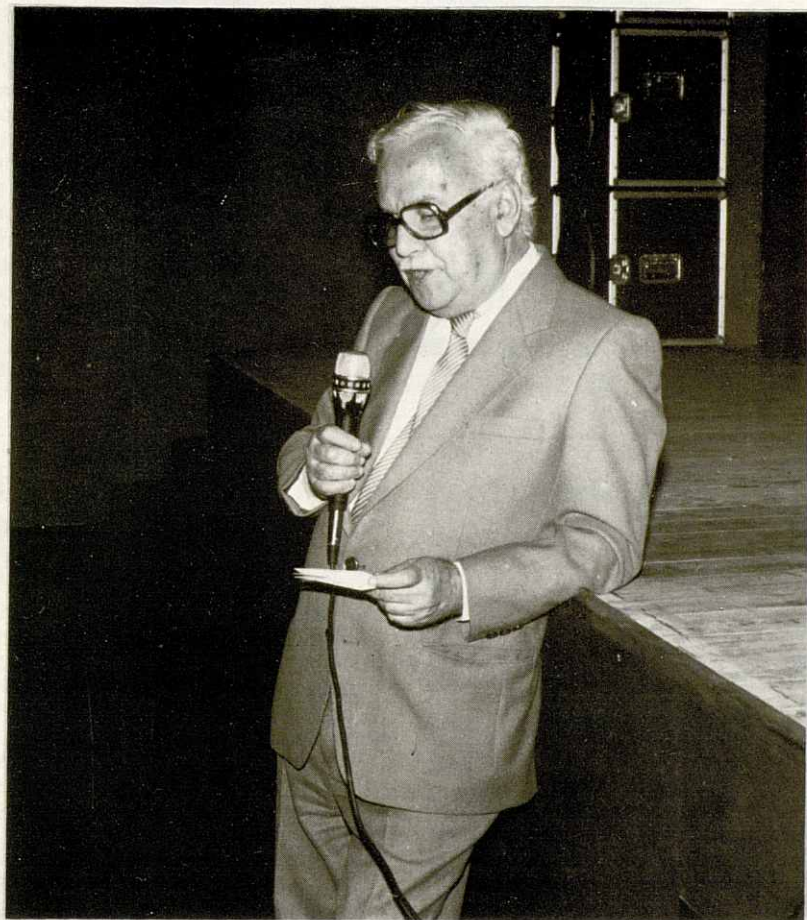
Cherokee, Skyliner, One o'clock jump, Basie Boogie, Short shorter, Jimmy's Dilema, Woods choper's Ball, Hey-ba-ba-rebop!, Honeysukle Rose, Artistry in Rhythm, Artistry Jumm, Eager Beaver, My Blue Heaven, The Shaik of Araby, Temptation Rag, etc. etc... i, naturalment molts números del llavors omnipresent Glenn Miller.

Amb l'Esteve Colomer al Sopar d'Aniversari
del Jazz Club Granollers 1934/1984.

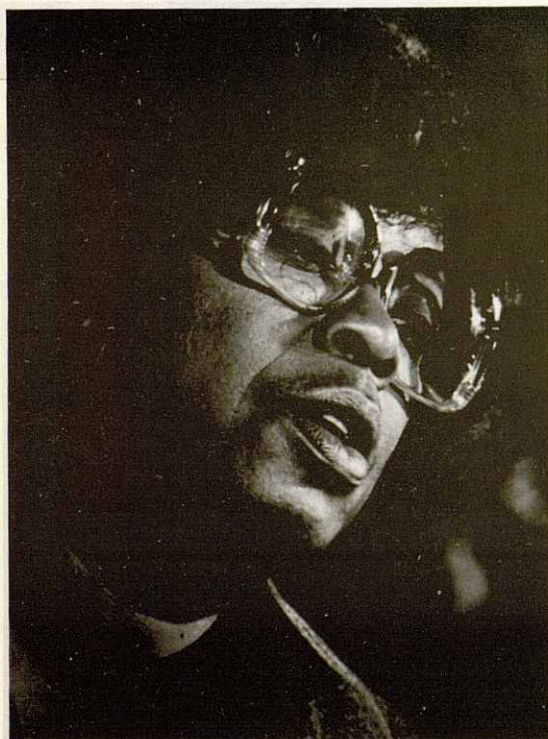
Amb el grafista Enric Satué a l'exposició
«Les arrels del disseny gràfic a Catalunya»
al Cercle de la Caixa.

Inauguració del Primer Cicle de Jazz al Cercle Cultural de la Caixa
50è. aniversari del Jazz Club Granollers.

Dibuix comercial de «Fiesta de las Artes Gráficas» 1949

Sarah Vaughan, una de les grans veus del jazz, mor de càncer de pulmó als 66 anys

Sarah Vaughan, una de les grans dames del jazz americà, va morir dimarts a la nit d'un càncer de pulmó a l'edat de 66 anys. Segons el *sheriff* del comtat de Los Angeles, Ed Rogner, que va fer pública la notícia a casa seva, a la regió de Hidden Hills, a dos quarts d'onze de la nit hora local.

La *Divina Sara*, que havia ingressat el 31 de març al centre mèdic Cedars-Sinai de Los Angeles, va abandonar l'hospital dimarts mateix al matí per traslladar-se a la seva residència.

Nascuda el 27 de març del 1924 a Newark (Nova Jersey) al si d'una família modesta, Sarah Vaughan va forjar el seu estil treballant els anys 40 amb Billy Eckstine, Charlie Parker, i Dizzy Gillespie. Al 1942, Eckstine la va descobrir en un concurs al teatre Apolo de Harlem, al qual la *Divina Sara* s'havia presentat. Impressionat per aquella veu tan càlida i profunda, la va recomanar a Earl Hines, amb qui Vaughan va debutar el 1943.

Al llarg de la seva carrera, ha enregistrat més de 40 àlbums i té temes tan coneguts com *Lover Man*, que va enregistrar amb Charlie Parker i Dizzy Gillespie, *It's Magic, You're Blasé, If You Could See Me Now, Body and Soul* o *Don't Blame Me*.

Del diari AVUI, de 5 d'abril de 1990

Julian «Cannonball»

Adderley

Cannonball, neix a Tampa (Florida), el 15 de setembre del 1928 i mor el 8 d'agost del 1977, d'un atac cardíac. El primer instrument que tocà, va ésser la trompeta influenciat pel seu pare, el qual era cornetista professional. Més tard, va passar-se al saxo alt, instrument que alternà amb el tenor, la flauta i el clarinet. Als vint anys dirigia el seu primer grup, i féu el servei militar. Durant aquesta època tocà a la banda del seu destacament, de la qual formaven part, entre d'altres, el pianista Junior Mance, el trombonista Curtis Fuller i el seu germà Nat. Va ésser al servei on el motejaren com a: Cannonball (bala de canó).

L'any 1955, va tenir la gran oportunitat de tocar amb el grup d'Oscar Pettiford, al Cafè Bohèmia, de Nova York. Charlie Parker acabava de morir. El neguit per trobar-li un successor va fer que, sens dubte, precipitadament, es qualificués a Cannonball com el nou Charlie Parker. Aquest apel·latiu no li esqueia a la personalitat d'Adderley, radicalment oposada a la de Bird.

Amb el seu germà Nat, formà un quintet completat per Junior Mance, Sam Jones i Jimmy. El grup durà fins que Cannonball va ésser cridat per formar part del seu nou quintet, el qual va esdevenir un sextet amb la inclusió de John Coltrane, uns mesos més tard.

A mitjans del 1959, formà un nou quintet compost per ell mateix, el seu germà, Bobby Timmons, al piano; Sam Jones, a la bateria i Louis Hayes al baix. Temes com This Here, Dart Here, de Timmons o els cèlebres Work Song, de Nat i Jack O'Woe, de Cannonball, varen ésser veritables hits, que en el cas de Work Song li proporcionaren importants drets d'autor. Els anys seixanta els membres del grup anaven variant, fins establitzar-se amb els germans Adderley, Joseph Zawinal, Víctor Gaskin i Roy Mc Curdy.

A principis dels setanta, la popularitat i la qualitat de la seva música, comencen a minvar. Els darrers discs del quintet, eren una caricatura de la fresca, vibrant i a vegades excel·lent música que es pot escoltar en obres com, Cannonball Adderly Quintet Live in San Francisco o Them Dirty.

Pere Gispert

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Manel Estrada i Garriga

Pere Espauella i Bufia

Josep Garrell i Soto

Pere Gispert

Edita: Jazz Club Granollers

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Fotocomposició: Cabot

Dipòsit legal: B-2472-1984

Museu de Granollers

Organitza:

JAZZ CLUB GRANOLLERS

En conveni amb:

AJUNTAMENT DE
GRANOLLERS
